

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0698 van 7 oktober 2014
in de zaak 1011/0750/A/8/0695

In zake: de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Veerle TOLLENAERE
kantoor houdende te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Willem SLOSSE
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Brusselstraat 59
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 12 april 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 3 maart 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] van 8 november 2010, waarbij aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het bouwen van een dieselstation, onontvankelijk verklaard.

De deputatie heeft beslist dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] van 8 november 2010 haar rechtskracht herneemt.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomen partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de derde kamer werd op 14 juli 2014 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 5 augustus 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Marc BOES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Olivier COOPMAN die verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw [REDACTED] die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Astrid GELIJKENIS die verschijnt voor de tussenkomende partij zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

[REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 19 mei 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 6 juni 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO en heeft het beroep tot tussenkomst ontvankelijk verklaard.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen. Het beroep tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 18 augustus 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van [REDACTED] een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een dieselstation.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgestelde gewestplan 'Oudenaarde', gelegen in agrarisch gebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 20 juni 1994 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg 'Bedrijventerrein' meer bepaald grotendeels in een zone 'Bestemmingstrook voor bedrijven' en voor een breedte van 10m in een 'Bestemmingsstrook bouwvrije groenstrook' langs de voorliggende weg. Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] verleent op 8 november 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

" ...

Overwegende dat

- de voorschriften van het BPA bedrijventerrein omschrijven dat de zone voor industrieën en ambachtelijke bedrijven bestemd is voor bedrijven die wegens hun aard niet kunnen behoren tot de normale uitrusting van andere gebieden;
 - het bedrijf omwille van zijn aard en omwille van zijn milieutechnische redenen in deze zone dient ondergebracht te worden;
 - een vrachtwagenstation een industriële activiteit is, gericht op de omgevende industriële bedrijven;
 - de functie aldus volledig in overeenstemming is met de bepalingen van het BPA bedrijventerrein;
 - de werkzaamheden/bouwwerken (luifel, tanks, technische ruimte) tot een minimum worden beperkt, zodat de impact op de omgeving minimaal is;
 - op het eigen terrein naast de 5 opstelplaatsen een zone is voorzien waarop nog een 9-tal vrachtwagens kunnen stationeren;
 - de in- en uitrit zodanig worden aangelegd dat een vlotte verkeersafwikkeling wordt bekomen;
 - de in- en uitrit qua breedte beperkt worden tot het strikt noodzakelijke, waardoor een maximale oppervlakte aan groen kan voorzien worden;
 - het dieselstation 24 uur per dag onder toezicht staat van een camera-bewakingssysteem;
 - het terrein voorzien wordt van de nodige beplantingszones in streekeigen groen;
 - een brede groenstrook als buffer wordt voorzien t.o.v. de linker- en rechter perceelsgrens;
 - de aanvraag qua vormgeving, inplanting, volume en materiaalgebruik in deze omgeving aanvaardbaar is;
 - de aanvraag stedenbouwkundig aanvaardbaar is.
- ...

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 23 november 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 19 januari 2011 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

De aanvraag dient getoetst aan de stedenbouwkundige voorschriften van het van kracht zijnde bijzonder plan van aanleg als meest recente en gedetailleerde plan. Het terrein is gelegen binnen de zone bestemd voor land- en tuinbouw met uitbreiding voor industrie (artikel 2), in de bestemmingsstrook industrie en de bestemmingsstrook bouwvrije groenstrook (strook van 10m t.o.v. de rooilijn).

De zone voor bedrijven is bestemd voor industrieën en ambachtelijke bedrijven die moeten afgezonderd worden van andere bestemmingen wegens hun aard of wegens economische en sociale redenen, of omdat deze bedrijven niet behoren tot de normale uitrusting van de andere gebieden. Als ambachtelijke bedrijven worden deze beschouwd waar 70% van de activiteit productie is en 30% nevenactiviteit is.

Aangezien een tankstation een complementair dienstverlenend bedrijf onder de vorm van detailverkoop is, is de aanvraag in strijd met het van kracht zijnde BPA dat enkel een industrieel of ambachtelijk bedrijf met een producerende factor toelaat.

De voorschriften van een bijzonder plan van aanleg hebben bindende en verordenende kracht.

Artikel 4.4.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat in een vergunning,

na een openbaar onderzoek, beperkte afwijkingen kunnen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften met betrekking tot perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen, maar dat geen afwijkingen kunnen worden toegestaan voor wat betreft 1° de bestemming; 2° de maximaal mogelijke vloerterreinindex; 3° het aantal bouwlagen.

De hier vastgestelde strijdigheid met de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg valt buiten het toepassingsgebied van bovenvermeld artikel 4.4.1. aangezien de bestemming wijzigt van productie naar dienstverlening.

...

Na de hoorzitting van 18 januari 2011 beslist de verwerende partij op 3 maart 2011 om het beroep onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“Samen met de aanvrager wordt vastgesteld dat geen afschrift van de bestreden beslissing werd gezonden op dezelfde dag als dat het beroep werd aangetekend, hoewel art. 4.7.21. §4, tweede lid VCRO bepaalt dat de indiener van het beroep gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen bezorgt. In casu werd enkel het beroepschrift toegestuurd aan de aanvrager. De begeleidende brief aan de deputatie van de GSA en de bijlage (zijnde de bestreden beslissing) werden niet meegestuurd aan de aanvrager. Aldus werd geen volledig afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager gestuurd en is het beroep onontvankelijk.

Het standpunt van de aanvrager wordt bijgetreden dat aan de aanvrager geen kopie van de gelijktijdige zending van het beroep aan de deputatie werd gestuurd. Art. 4.7.21. §4, tweede lid VCRO bepaalt immers dat aan de deputatie, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs dient bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college. Het beroepschrift bevatte echter geen andere bijlagen dan de 2 hierboven vermelde, namelijk de eigenlijke motivering van het beroep en de bestreden beslissing.

Om deze redenen is het beroep onontvankelijk.

Subsidiair dient vastgesteld dat de bestemmingbepaling in het BPA als titel heeft 'bestemmingstrook voor bedrijven'. Het art. 2 van het BPA legt enkel '70 % productie' op voor de ambachtelijke activiteiten. Voor bestemming 'industrie' wordt geen eis gesteld in de voorschriften m.b.t. productie. Het is dus zeker niet de bedoeling van het BPA om zich uitsluitend te richten naar 'industrie' in de erg strikte zin van het woord. De term industrie dekt een veel bredere economische activiteit toe te laten. In de toelichtende nota van het BPA, wordt enkel gesproken over 'de nood aan bedrijven terrein'. De specifieke eis naar productie-activiteiten wordt in de toelichting niet gesteld. Men wenste de verslechterde landbouwgrond (naast E17) veel beter te gebruiken (cfr. toelichtingsnota bij BPA). Een verdeelpunt van dieselbrandstof voor industriële grootverbruikers, is wel degelijk te beschouwen als verenigbaar met het bestemmingsvoorschrift 'bestemmingstrook voor bedrijven'.

Hoewel het KB 28 december 1972 strikt genomen niet van toepassing is op BPA's, wordt algemeen aanvaard dat de bestemmingsvoorschriften van een BPA kunnen begrepen worden in het referentiekader van KB 28 december 1972 (cfr. R.v.ST. [REDACTED], nr. 19.156, 27 september 1978). Vermits geen definitie in dit BPA voorhanden is, kan teruggevallen worden op de omschrijving van industriegebieden volgens koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (Inrichtingsbesluit) dat in art. 7 uitdrukkelijk stelt dat complementaire activiteiten zoals transportbedrijven of brandstofstations, allen specifiek gericht op de aanwezige industrieën kunnen worden toegelaten in een dergelijk gebied.

In uiterst ondergeschikte orde kan opgemerkt worden dat in de vergunning van de gemeente [REDACTED] wordt bevestigd dat het [REDACTED] een bedrijf betreft dat wegens zijn aard en omwille van milieutechnische redenen in deze zone moet ondergebracht worden. De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar is van oordeel dat een vrachtwagenstation een industriële activiteit is, gericht op de omgevende industriële bedrijven. Op het industrieterrein is reeds 1 brandstofleverancier gevestigd en een tweede leverancier vergund. Dit betekent dat bestemmingsvoorschrift dit toch toelaat.

Door dergelijke bedrijven te vergunnen in het industriegebied, of door de reeds bestaande bedrijven die in agrarisch gebied lagen te regulariseren door ze middels het BPA in een bestemmingsgebied industrie op te nemen, heeft men het rechtmatig vertrouwen gewekt dat men de bestemming van het industriegebied uit het BPA mag lezen als industriegebied zoals omschreven in het KB van 1972, met name dat complementaire activiteiten zoals transportbedrijven en brandstofstations voor vrachtwagens, vergunbaar zijn. Dit wordt nog versterkt nu noch in de bepalingen van het BPA, noch uit de toelichtende documenten van het BPA uitdrukkelijk blijkt dat men deze activiteiten wou uitsluiten.

Hierbij weze opgemerkt dat quasi alle [REDACTED] gevestigd zijn op bedrijventerreinen die volgens bestemmingsbepaling bestemd zijn voor 'industrie'. Op risico van een schending van het vertrouwensbeginsel, is de aangevraagde activiteit wel degelijk in overeenstemming met de planologische bestemming.

De goede ruimtelijke ordening

Zoals hiervoor aangehaald is het aangewezen de voorgestelde activiteit op een dergelijk bedrijventerrein te localiseren, eerder dan het te verwijzen naar woongebied in ruime zin.

Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep als onontvankelijk dient te worden verworpen.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd betekend met een aangetekende brief van 18 maart 2011, door de verzoekende partij ontvangen op 21 maart 2011.

Het met een aangetekende brief van 12 april 2011 ingestelde beroep is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar beschikt in principe op grond van artikel 4.8.16, §1, 5° VCRO over het rechtens vereiste belang om een vordering in te stellen bij de Raad.

Het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep van 23 november 2010, werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard. Het kan niet worden betwist dat dit een voor de Raad aanvechtbare "vergunningsbeslissing" is (zie memorie van toelichting, *Parl. St.*, VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, blz. 195, nr. 570) en dat de verzoekende partij belang heeft om deze voor haar nadelige beslissing aan te vechten.

Dit belang is echter noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.7.21 §4, tweede lid VCRO en van de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de toelichting wordt gesteld dat de verzoekende partij op 23 november 2010 administratief beroep instelde bij de verwerende partij. Dezelfde dag verstuurde zij met aangetekende brieven een afschrift van het beroepsschrift aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] en aan de tussenkomende partij. Dat is volledig in overeenstemming met artikel 4.7.21 §4 VCRO.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verzoeker betoogt in een eerste middel dat hij de ontvankelijkheidsvoorwaarden van het artikel 4.7.21. §4, 2° lid VCRO correct heeft nageleefd, zodat de deputatie ten onrechte besliste tot de onontvankelijkheid van diens beroep.

Meer bepaald stelt verzoeker dat hij het origineel beroepsschrift en de afschriften naar het CBS en de vergunninghouder op dezelfde dag verstuurde en het bewijs van deze gelijktijdige zending bijbracht.

De deputatie oordeelde hieromtrent:

“Samen met de aanvrager wordt vastgesteld dat geen afschrift van de bestreden beslissing werd gezonden op dezelfde dag als dat het beroep werd aangetekend, hoewel art. 4.7.21. §4, tweede lid VCRO bepaalt dat de indiener van het beroep gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepsschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen bezorgt. In casu werd enkel het beroepsschrift toegestuurd aan de aanvrager. De begeleidende brief aan de deputatie van de GSA en de bijlage (zijnde de bestreden beslissing) werden niet meegestuurd aan de aanvrager. Aldus werd geen volledig afschrift van het beroepsschrift aan de aanvrager gestuurd en is het beroep onontvankelijk.

Het standpunt van de aanvrager wordt bijgetreden dat aan de aanvrager geen kopie van de gelijktijdige zending van het beroep aan de deputatie werd gestuurd. Art. 4.7.21. §4, tweede lid VCRO bepaalt immers dat aan de deputatie, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs dient bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college. Het beroepsschrift bevatte echter geen andere bijlagen dan de 2 hierboven vermelde, namelijk de eigenlijke motivering van het beroep en de bestreden beslissing.

Om deze redenen is het beroep onontvankelijk.”

Anders dan verzoeker in zijn verzoekschrift doet uitschijnen werd diens beroep voor de deputatie niet enkel onontvankelijk verklaard omdat er een onregelmatigheid betreffende het bewijs van gelijktijdige zending is, maar tevens omdat niet het volledige beroepsschrift aan de vergunninghouder werd overgemaakt. Meer bepaald ontbraken enkele bijlagen.

Artikel 2 van het Besluit van 24 juli 2009 van de Vlaamse Regering tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen bepaalt immers wat als 'beroepschrift' moet aanzien worden:

De overtuigingsstukken worden door de indiener van het beroep gebundeld en op een inventaris ingeschreven.

De indiener van het beroep en de aangewezen provinciale ambtenaar mogen zich bij het overmaken van de afschriften van het beroepschrift op grond van artikel 4.7.21, §4, tweede lid, en §6, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beperken tot het eigenlijke beroepschrift en de inventaris, zonder de overtuigingsstukken, indien het kopiëren van de overtuigingsstukken niet toegelaten is op grond van de regelgeving inzake auteursrechten of indien het formaat of de aard praktische problemen stelt.

Enkel in het geval dat er een auteursrechtelijke of praktische overweging aan in de weg staat, dienen de bijlagen niet mee overgemaakt te worden. Dit is in casu niet het geval, minstens toont verzoeker dat niet aan.

De deputatie oordeelde correct tot onontvankelijkheid van het beroep.

...

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

1.

Verzoekende partij haalt in het eerste middel een schending aan van art. 4.7.21, §4, tweede lid VCRO, alsook een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij geheel ten onrechte besloot dat het door hem ingestelde beroep onontvankelijk was.

Verzoekende partij meent immers dat hij wel degelijk art. 4.7.21, §4 VCRO correct heeft toegepast nu hij stelt gelijktijdig een afschrift van het beroepschrift aan tussenkomende partij en het college van burgemeester en schepenen heeft verzonden.

Verzoekende partij gaat echter voorbij aan het feit dat zij geen volledig kopie van het beroepschrift heeft overgemaakt aan tussenkomende partij, met name werd geen afschrift van de bestreden beslissing overgemaakt en evenmin werd een kopie van de begeleidende brief aan de deputatie overgemaakt op basis waarvan tussenkomende partij moest kunnen afleiden of het beroep daadwerkelijk en correct bij de deputatie aanhangig was gemaakt en zeer belangrijk: wanneer (welke datum) dit beroep aanhangig werd gemaakt.

Standpunt van tussenkomende partij

2.

Op basis van art. 4.7.21, §4 VCRO en het Besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen, is de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar verplicht om een kopie van de bestreden beslissing bij zijn beroepschrift te voegen en om een dergelijke kopie dan ook te voegen bij het afschrift van het beroepschrift dat hij dient over te maken aan de vergunningsaanvrager.

Teneinde de huidige regelgeving echter ten volle te kunnen begrijpen is het cruciaal om onderstaand kort een historisch overzicht te schetsen van deze verplichting.

- Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996

3.

Onder voormeld decreet stond het beroep bij de deputatie tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen enkel open voor de vergunningsaanvrager.

Dit beroep lag vervat in art. 53, §1 Coördinatiedecreet.

De aanvrager kan binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van het schepencollege in beroep gaan bij de bestendige deputatie. Bij ontstentenis van een beslissing binnen de in artikel 52, § 1 bepaalde termijn kan hij eveneens in beroep gaan. De bestendige deputatie zendt een afschrift van het beroepschrift binnen vijf dagen na ontvangst aan de gemeente en aan de gemachtigde ambtenaar.

De aanvrager of zijn raadsman, het college van burgemeester en schepenen of zijn gemachtigde, alsook de gemachtigde ambtenaar worden op hun verzoek door de bestendige deputatie of diens gemachtigde gehoord. Wanneer een partij vraagt te worden gehoord, worden ook de andere partijen opgeroepen.

Van de beslissing van de bestendige deputatie wordt aan de aanvrager, aan het college en aan de gemachtigde ambtenaar kennis gegeven binnen zestig dagen na de datum van afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat.

Ingeval de partijen worden gehoord, wordt de termijn met vijftien dagen verlengd.

4.

De gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar kon zich dus niet wenden tot deputatie teneinde een beslissing van het college van burgemeester en schepenen aan te vechten. Enkel indien het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg een vergunning weigerde en de aanvrager ging hiertegen in beroep bij de deputatie, dan kon de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar (alsook het college van burgemeester en schepenen) beroep aantekenen bij de Vlaamse Regering tegen de eventuele vergunning die de deputatie zou toekennen.

Dit lag vervat in art. 53, §2 Coördinatiedecreet:

“Het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar kunnen bij de Vlaamse regering in beroep komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning. Dit beroep, evenals de termijn voor instelling van het beroep, schorst de vergunning. Het wordt tezelfder tijd ter kennis van de aanvrager en van de Vlaamse regering gebracht. Komt de gemachtigde ambtenaar in beroep, dan geeft deze daarvan bovendien kennis aan het college” (eigen onderlijning)

Indien het college van burgemeester en schepenen of de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar aldus beroep wenste aan te tekenen, dan diende men tezelfder tijd dit beroep ter kennis te brengen van de aanvrager.

5.

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de voorwaarde van het tezelfder tijd ter kennis brengen in dit artikel als volgt gelezen moest worden:

“Overwegende dat de aangehaalde bepaling van artikel 53, § 2, eerste lid, voorschrijft dat het college van burgemeester en schepenen het beroep terzelfdertijd aan de aanvrager en aan de minister ter kennis brengt; dat hiermee bedoeld is het beroep zelve, d.i. de integrale tekst van het aangetekend schrijven met al zijn bijlagen; dat alleen zulke kennisgeving van het beroepschrift de aanvrager in de gelegenheid stelt na te gaan of het beroep van het college van burgemeester en schepenen of van de gemachtigde ambtenaar regelmatig werd ingesteld; dat de mededeling van het beroepschrift de aanvrager inlicht over de datum van het beroep, de overheid bij dewelke het is ingediend, of het op redenen is gesteund en welke die redenen zijn en of de redenen waarop het is gesteund overeenstemmen met de redenen die hem werden medegedeeld; dat enkel het blote feit van het beroep aanzeggen, de aanvrager in de onmogelijkheid stelt nuttig gebruik te maken van het recht dat hem door de aangehaalde wetsbepaling is toegekend om voor de minister of zijn gemachtigde, voor zijn belangen op te komen o.m. bij het verhoor; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 22 december 1970 die o.m. artikel 55 van de stedenbouwwet grondig heeft gewijzigd, blijkt dat het verhoor van de aanvrager, van het college van burgemeester en schepenen, en van de gemachtigde ambtenaar bedoeld is als een middel om in de twee trappen van beroep “de gelegenheid te geven tot een be- handeling van de aanvraag op tegenspraak”, waarbij genoemde partijen “op gelijke voet worden gesteld”; dat wil de door de wetgever beoogde objectieve rechtsbedeling bereikt worden, de gelijke behandeling van de partijen een onmisbare vereiste is; dat dienvolgens de bouwaanvrager, ten aanzien van de aanzegging van het beroep, op gelijke voet moet worden gesteld met de minister; dat dit betekent dat de aanvrager moet beschikken over het beroepschrift waarover de minister beschikt” (eigen onderlijning)

In de rechtsleer wordt over deze voorwaarde samengevat gesteld:

“De Raad van State heeft herhaaldelijk gewezen op dat het volledige beroepschrift en zijn bijlagen aan de aanvrager moeten worden meegedeeld, zelfs indien de aanvrager die kent. Het staat aan het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar te bewijzen dat aan die eis is voldaan. Het middel kan voor het eerst bij de Raad worden ingeroepen”

- Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening

6.

Met het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werd de mogelijkheid ingevoerd om als gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar beroep aan te tekenen bij de deputatie tegen een beslissing, in eerste aanleg genomen, door het college van burgemeester en schepenen.

Dit vond zijn weerslag in art. 117 DRO, dat stelde:

“§ 1. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en de instanties die ingevolge toepassing van artikel 111 advies hebben uitgebracht, [...] kunnen beroep instellen tegen elke vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen.

De instanties die ingevolge toepassing van artikel 111, §§ 4 en 5 advies dienden uit te brengen, kunnen ook beroep instellen tegen elke vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen, indien dat college heeft nagelaten om de aanvraag aan hen voor advies voor te leggen.

§ 2. Het beroep wordt bij aangetekende brief ingediend bij de bestendige deputatie van de betrokken provincie. De indiener van het beroep stuurt dezelfde dag, op straffe van

onontvankelijkheid, bij aangetekende brief een volledige kopie van het beroepschrift naar het college van burgemeester en schepenen dat in eerste aanleg over dezelfde aanvraag moest beslissen en naar de aanvrager. Binnen vijf werkdagen na ontvangst van de kopie van het beroepschrift stuurt de gemeente het dossier naar de bestendige deputatie.

§ 3. Het beroepschrift wordt verstuurd binnen 20 dagen na overschrijving van de beslissing in het vergunningenregister” (eigen onderlijning)

7.

Ook in dit artikel werd voorzien in een verplichting om, indien men als gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar beroep aantekende bij de deputatie, bij aangetekende brief een volledig kopie van het beroepschrift naar de aanvrager te sturen.

Door deze regeling in te voeren wenste de decreetgever de rechtspraak van de Raad van State aangaande het terzelfder tijd ter kennis brengen van de aanvrager van een beroep dat werd ingesteld bij de Minister, ook op deze situatie van toepassing te maken. Wanneer art. 117 DRO aldus stelde dat een volledige kopie van het beroepschrift moest worden overgemaakt aan de aanvrager, dan impliceerde dat aldus in het licht van de geldende rechtspraak van de Raad van State dat naast de integrale tekst van het beroepschrift ook alle bijlagen aan de aanvrager moesten worden bezorgd (zie citaat arrest Raad van State onder randnummer 5).

“Met die regeling neemt het decreet de rechtspraak over die de Raad van State en het Arbitragehof in de vroegere regeling hebben opgebouwd i.v.m. het hoger beroep dat bij de regering tegen de uitspraken van de bestendige deputatie kan worden ingesteld en waarmee zij kennelijk de aanvrager in zijn zwakkere positie tegenover de overheid willen steunen”

8.

Met een decreetswijziging van 21 maart 2003 werd een toevoeging gedaan in art. 53, §2 Coördinatiedecreet.

Meerbepaald werden er twee leden toegevoegd, die stelden:

“De kennisgeving aan de aanvrager bevat minstens:

1° op straffe van nietigheid een afschrift van het beroepschrift, waaruit blijkt op welke datum het beroep werd ingesteld en welke de redenen zijn waarop het beroep is gegrond, met eventuele bijlagen, opgesteld ter ondersteuning van dit beroep en die er een integrerend deel van uitmaken;

2° een inventaris van de overige stukken die aan de Vlaamse regering en niet aan de aanvrager worden toegezonden;

3° welke instantie het beroep bij de Vlaamse regering voorbereidend onderzoekt, dat hij op het adres van deze instantie kan vragen om gehoord te worden bij de Vlaamse regering of haar gemachtigde, om het dossier in te kijken en om er afschriften uit te bekomen. Indien de aanvrager, de Vlaamse regering of de instantie die het beroep bij de Vlaamse regering voorbereidend onderzoekt, vaststelt dat aan de verplichting van het eerste lid, 2° en 3°, niet is voldaan, kan hieraan alsnog worden verholpen”

Deze toevoeging had als doel enerzijds de bestaande rechtspraak van de Raad van State te verankeren, en anderzijds om de door de rechtspraak aan de tweede paragraaf verbonden vormvoorschriften opnieuw te bepalen en te detailleren nu werd aangevoeld dat dit noodzakelijk was.

“De Raad van State heeft herhaaldelijk gewezen op dat het volledige beroepschrift en zijn bijlagen aan de aanvrager moeten worden meegedeeld, zelfs indien de aanvrager die kent. Het staat aan het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar te bewijzen dat aan die eis is voldaan. Het middel kan voor het eerst bij de Raad worden ingeroepen. [...]”

Bij de decreetswijziging van 21 november 2003 werd die rechtspraak decretaal bevestigd. Artikel 53, §2, tweede en derde lid van het Ruimtelijke Ordeningsdecreet bepaalt dat de kennisgeving, op straffe van nietigheid, een afschrift van het beroepschrift en eventueel de bijlagen die het ondersteunen en er integrerend deel van uitmaken, moet omvatten. Uit het afschrift van het beroepschrift moet blijken op welke datum het hoger beroep werd ingesteld en op welke argumenten het steunt. De kennisgeving moet verder nog een inventaris bevatten van de stukken die alleen aan de regering werden toegestuurd, de benaming van de dienst die de beslissingen van de regering voorbereidt en de mededeling dat de aanvrager kan vragen de regering of haar gemachtigde te worden gehoord, om het dossier in te zien en om er afschrift van te krijgen. Tekortkomingen i.v.m. die bijkomende verplichtingen kunnen later nog worden rechtgezet. En, aangezien het slechts gaat om een bevestiging van een vaststaande rechtspraak, wordt de regeling toepasselijk verklaard op de hogere beroepen die vóór haar inwerkingtreding werden ingesteld, alsook op de nieuwe behandeling die op een vernietigingsarrest van de Raad van State kan volgen” (eigen onderlijning)

Uit het eerste punt van art. 53, §2, tweede lid, 1° blijkt ontegensprekelijk dat sowieso een afschrift van het beroepschrift moest worden overgemaakt, alsook van de eventuele bijlagen dewelke men aanduidt in het beroepschrift. Dit wordt bevestigd in zeer recente rechtspraak:

“Volgens de voormelde bepaling moeten dus enkel eventuele bijlagen, die bij het beroepschrift voor de hogere overheid zijn gevoegd ter ondersteuning van het beroep en die er een integrerend deel van uitmaken, ook aan de aanvrager worden bezorgd”

Dit betekent dat wanneer men bijvoorbeeld uitdrukkelijk in het beroepschrift melding maakt van een stuk in bijlage of een gevoegd stuk ter onderbouwing van het beroepschrift, dit stuk, deze bijlage, eveneens dient te worden overgemaakt aan de aanvrager.

Bij wijze van voorbeeld:

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tekende beroep aan tegen een beslissing van de deputatie bij de minister omdat de deputatie een vergunning had afgeleverd in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften.

In het beroepschrift geeft de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar volledigheidshalve een uiteenzetting over het procedurele voorgaande en wordt er bijvoorbeeld verwezen naar de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Vervolgens argumenteert de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar dat het beroep moet worden ingewilligd omwille van het feit dat de aanvraag in strijd is met de geldende stedenbouwkundige voorschriften en vermeldt hij onderaan in het beroepschrift dat, en dit ter ondersteuning van het beroepschrift, de bestreden beslissing en de geldende stedenbouwkundige voorschriften gevoegd worden.

De gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar was dan, op basis van art. 53, §2, tweede lid, 1° verplicht om de integrale tekst van het beroepschrift, maar ook kopie van de bestreden beslissing en de stedenbouwkundige voorschriften over te maken aan de

aanvrager nu hij uitdrukkelijk in het beroepschrift zelf had gesteld dat deze in bijlage zijn gevoegd. Deze onderbouwen zijn beroep en maken een integraal deel uit van het beroepschrift.

Overige stukken zoals de oude beslissing tot weigering van het college van burgemeester en schepenen waarvan de ambtenaar melding maakte in zijn beroepschrift, doch dewelke hij niet in bijlage heeft gevoegd bij het eigenlijke beroepschrift aangezien ze dit beroepschrift niet onderbouwen, moesten niet mee aan de aanvrager worden verzonden. Indien de ambtenaar deze overige stukken wel aan de Minister zou overmaken, dan was de ambtenaar op basis van art. 53, §2, tweede lid, 2° verplicht om de aanvrager een inventaris te bezorgen van deze documenten dewelke men nog heeft overgemaakt aan de Minister. Op deze manier weet men als aanvrager over welke documenten de minister eveneens beschikt, ook al onderbouwen deze documenten het beroepschrift niet.

- Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

9.

Op 1 september 2009 trad de nieuwe Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) in werking.

De mogelijkheid om als gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar beroep aan te tekenen bij de deputatie tegen een beslissing van het college van burgemeester en schepenen ligt thans vervat in art. 4.7.21. VCRO.

Ook de verplichting om in een dergelijk geval de aanvrager op de hoogte te brengen werd behouden, meerbepaald in art. 4.7.21, §4 VCRO:

“Het beroepschrift wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending ingediend bij de deputatie.

De indiener van het beroep bezorgt gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. Aan de deputatie wordt, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college”

Hoewel de parlementaire voorbereidingen van de Codex ter zake weinigzeggend zijn, mag aangenomen worden dat het de intentie is geweest van de decreetgever om het principe, met name dat het integrale beroepschrift, dus samen met de bijlagen dewelke vermeld worden in het verzoekschrift zelf, ter kennis gebracht moet worden van de aanvrager.

10.

De Vlaamse Regering achtte het raadzaam om de beroepsprocedure bij de Deputatie evenwel verder te regelen middels een apart besluit, met name het Besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen.

In art. 1, §2 van dit besluit wordt gesteld dat als de indiener van het beroep de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar is, het beroepschrift zo mogelijk wordt vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing:

“Indien de indiener van het beroep de aanvrager is van de vergunning, of indien het beroepschrift uitgaat van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar of een adviserende instantie, vermeld in artikel 4.7.16, §1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wordt het beroepschrift zo mogelijk vergezeld van een kopie of afdruk van de bestreden uitdrukkelijke vergunningsbeslissing respectievelijk van de kennisgeving van de bestreden stilzwijgende vergunningsbeslissing”

Hieruit kan worden afgeleid dat de Vlaamse Regering het essentieel vond dat de bestreden beslissing werd gevoegd bij het beroepschrift. Indien de bestreden beslissing wordt gevoegd, dan is deze beslissing op basis van hoger vermeld artikel 1 een bijlage bij het beroepschrift.

11.

In casu is dit ook gebeurd. In het beroepschrift van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar zelf kan men lezen:

“Stukken gevoegd bij het dossier:

De stedenbouwkundige vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van [REDACTED] dd. 08/11/2010”

De Deputatie heeft daadwerkelijk een kopie mogen ontvangen van de bestreden beslissing. Tussenkomen de partij heeft een dergelijke kopie niet mogen ontvangen, hoewel dit een bijlage is bij het beroepschrift.

12.

Gelet op al het hoger staande is het dan ook de mening van tussenkomen de partij dat de deputatie terecht heeft beslist dat het beroep dat door de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar was ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van [REDACTED] van 8 november 2010, onontvankelijk was.

Het is een vereiste dat de bijlagen bij het beroepschrift eveneens ter kennis worden gebracht van de aanvrager. Het feit of deze de bijlagen al dan niet kende, is irrelevant:

“De Raad van State heeft herhaaldelijk gewezen op dat het volledige beroepschrift en zijn bijlagen aan de aanvrager moeten worden meegedeeld, zelfs indien de aanvrager die kent”

13.

In artikel 2 van het Besluit heeft de Vlaamse Regering de regeling overgenomen zoals die vroeger vervat lag in art. 53, §2, tweede lid, 2° van het Coördinatiedecreet, zij het ietwat gewijzigd.

In dit art. 2 wordt gesteld dat de indiener van het beroep overtuigingsstukken kan toevoegen aan het beroepschrift en dat hij deze moet inventariseren.

Echter, daar waar in art. 53, §2, tweede lid, 2° Coördinatiedecreet enkel de inventaris aan de aanvrager moest worden overgemaakt, moeten thans al deze overtuigingsstukken aan de aanvrager worden overgemaakt, behalve indien het kopiëren van deze stukken niet is toegelaten op grond van de regelgeving inzake auteursrechten of indien het formaat of de aard van de documenten dit niet toelaten.

•

- Conclusie

14.

Op basis van al het voorgaande moet worden besloten dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar in zijn beroepschrift stelt dat een kopie van de bestreden beslissing is gevoegd. Deze kopie werd overgemaakt aan de deputatie, doch niet aan de tussenkomenende partij zodat er niet tegemoet wordt gekomen aan hetgeen bepaald is in art. 4.7.12, §4 VCRO. Men kan met name niet stellen dat een volledig afschrift van het beroepschrift is overgemaakt aan de aanvrager.

Tijdens de procedure bij de deputatie werd overigens door tussenkomenende partij opgeworpen dat zij geen kopie van de bestreden beslissing mocht ontvangen en werd dit door verzoekende partij niet ontkend. Ook in het huidige verzoekschrift tot nietigverklaring weerlegt verzoekende partij niet hetgeen de deputatie stelt in haar beslissing, met name dat tussenkomenende partij geen kopie van de bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen mocht ontvangen en dat daardoor het beroep van verzoekende partij onontvankelijk is.

15.

Evenmin werd het begeleidend schrijven van verzoekende partij aan de Deputatie gevoegd bij het afschrift dat aan tussenkomenende partij werd verzonden.

Nochtans is het cruciaal, en dit wordt bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State en dit vond eveneens zijn neerslag in art. 53, §2, tweede lid, 1° Coördinatiedecreet, dat men als aanvrager kan nagaan wanneer het beroepschrift is verzonden aan de Deputatie.

Tussenkomenende partij heeft enkel een begeleidend schrijven mogen ontvangen dat aan haar was gericht waarin werd gesteld dat beroep wordt aangetekend bij de deputatie.

Kopie van de brief waarmee het eigenlijke beroepschrift werd verzonden aan de deputatie mocht tussenkomenende partij niet ontvangen. Enkel een kopie van de (motieven van het) beroepschrift werd aan tussenkomenende partij gestuurd, op basis waarvan niet kan worden nagegaan of dit beroepschrift daadwerkelijk geadresseerd werd aan de deputatie (dit staat immers niet vermeld in de beroepschriftsmotieven) en op welke datum dit beroepschrift werd overgemaakt aan de deputatie.

“dat hiermee bedoeld is het beroep zelve, d.i. de integrale tekst van het aangetekend schrijven met al zijn bijlagen; dat alleen zulke kennisgeving van het beroepschrift de aanvrager in de gelegenheid stelt na te gaan of het beroep van het college van burgemeester en schepenen of van de gemachtigde ambtenaar regelmatig werd ingesteld; dat de mededeling van het beroepschrift de aanvrager inlicht over de datum van het beroep, de overheid bij dewelke het is ingediend, of het op redenen is gesteund en welke die redenen zijn en of de redenen waarop het is gesteund overeenstemmen met de redenen die hem werden medegedeeld; dat enkel het blote feit van het beroep aanzeggen, de aanvrager in de onmogelijkheid stelt nuttig gebruik te maken van het recht dat hem door de aangehaalde wetsbepaling is toegekend om voor de minister of zijn gemachtigde, voor zijn belangen op te komen o.m. bij het verhoor”

In casu mocht tussenkomenende partij een kopie ontvangen van het (de motieven van het) beroepschrift waaruit niet blijkt dat het beroep daadwerkelijk is ingesteld bij de Deputatie (1), en waaruit niet kan worden afgeleid wanneer het beroepschrift werd ingediend bij de verwerende partij (2).

16.

Zuiver ondergeschikt moet nog worden opgemerkt dat, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat in casu de bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet gezien kan worden als een bijlage bij het beroepschrift doch eerder gezien moet worden als een overtuigingsstuk zoals vermeld in art. 2 van het besluit van 24 juli 2009, quod non, dan nog moet worden vastgesteld dat op basis van art. 2 van het besluit van 24 juli 2009 de indiener van het beroep verplicht is om deze overtuigingsstukken over te maken aan de aanvrager, behalve wanneer er zich problemen omtrent het auteursrecht voordoen of wanneer het formaat of de aard van de overtuigingsstukken dit niet toelaat. In huidig geval kan dit niet worden weerhouden zodat, zelfs al zou Uw Raad oordelen dat het geen bijlage bij het beroepschrift is maar een overtuigingsstuk zoals in art. 2 van het Besluit, dan nog diende men een kopie van de bestreden beslissing aan de aanvrager over te maken nu er geen problemen zijn omtrent het auteursrecht en ook het formaat of de aard van de overtuigingsstukken geen beletsel vormt voor het overmaken van een dergelijke kopie.

17.

Ten slotte wenst tussenkomende partij er nog op te wijzen dat, indien verzoekende partij ten onrechte zou voorhouden (wat hij tot op dit ogenblik nooit heeft gedaan) dat hij wél een kopie van de bestreden beslissing en het begeleidend schrijven heeft gevoegd bij het afschrift voor tussenkomende partij, het aan verzoekende partij toekomt om dit aan te tonen:

“De Raad van State heeft herhaaldelijk gewezen op dat het volledige beroepschrift en zijn bijlagen aan de aanvrager moeten worden meegedeeld, zelfs indien de aanvrager die kent. Het staat aan het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar te bewijzen dat aan die eis is voldaan. Het middel kan voor het eerst bij de Raad worden ingeroepen”

In casu heeft verzoekende partij, noch tijdens de beroepsprocedure bij verwerende partij, noch in huidig verzoekschrift tot vernietiging, ontkent dat hij een kopie van de bestreden beslissing en het begeleidend schrijven heeft overgemaakt aan tussenkomende partij.

Verzoekende partij erkent dus impliciet dat hij deze stukken inderdaad niet heeft overgemaakt aan tussenkomende partij. Het beroep werd terecht onontvankelijk verklaard.

...”

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat artikel 4.7.21 §4 VCRO enkel de gelijktijdige verzending van het beroepschrift aan de genoemde instellingen en personen voorschrijft op straffe van onontvankelijkheid. Dat blijkt volgens haar ook uit het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen. Dit besluit bepaalt wel welke documenten het beroepschrift kunnen vergezellen maar schrijft niet voor dat deze documenten op straffe van onontvankelijkheid moeten worden toegevoegd.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.21, §4 VCRO luidt als volgt:

“Het beroepschrift wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending ingediend bij de deputatie.

De indiener van het beroep bezorgt gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. Aan de deputatie wordt, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college.”

Artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen (vervolgens: het besluit) bepaalt het volgende:

“De indiener van het beroep kan aan het beroepschrift de overtuigingsstukken toevoegen die hij nodig acht. De overtuigingsstukken worden door de indiener van het beroep gebundeld en op een inventaris ingeschreven.

De indiener van het beroep en de aangewezen provinciale ambtenaar mogen zich bij het overmaken van de afschriften van het beroepschrift op grond van artikel 4.7.21, §4, tweede lid, en §6, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beperken tot het eigenlijke beroepschrift en de inventaris, zonder de overtuigingsstukken, indien het

kopiëren van de overtuigingsstukken niet toegelaten is op grond van de regelgeving inzake auteursrechten of indien het formaat of de aard praktische problemen stelt.”

Artikel 4.7.21, §4, VCRO bepaalt op straffe van niet-ontvankelijkheid enerzijds dat het beroepschrift per beveiligde zending moet worden ingediend bij de deputatie en anderzijds dat een bewijs van de beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college van burgemeester en schepenen van een afschrift van het beroepschrift moet worden bezorgd aan de deputatie.

Dat zijn de enige vereisten die artikel 4.7.21, §4 VCRO op straffe van niet-ontvankelijkheid voorschrijft. Zoals de Raad van State heeft gewezen, is de vereiste in datzelfde artikel dat de indiener van het beroep bij de deputatie gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen moet bezorgen, zelf niet voorgeschreven op straffe van niet-ontvankelijkheid van dat beroep bij de deputatie (RvS 15 januari 2014, nr. 226.088). Wanneer in de laatste zin van artikel 4.7.21, § 4, VCRO sprake is van “deze beveiligde zending”, gaat het om een beveiligde zending waarmee een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager en aan het college is bezorgd, zonder tijdsbepaling waarop die zending moet zijn gebeurd.

2.

Waar artikel 4.7.21, §4 VCRO bepaalt dat een afschrift van “het beroepschrift” aan de aanvrager en aan het college van burgemeester en schepenen wordt bezorgd, wordt daarmee het eigenlijke beroepschrift bedoeld, niet de bijlagen. Heeft de indiener van het beroep bijlagen aan zijn beroepschrift gevoegd, dan is hij niet verplicht, laat staan verplicht op straffe van niet-ontvankelijkheid, om ook van die bijlagen een afschrift aan

de aanvrager of aan het college van burgemeester en schepenen te bezorgen.

Artikel 2 van het besluit laat toe dat de indiener van het beroep overtuigingsstukken aan zijn administratief beroepschrift toevoegt. Wanneer de indiener van het beroep bij zijn administratief beroepschrift overtuigingsstukken voegt, bepaalt artikel 2 geen sanctie als die stukken niet bij de afschriften van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen en aan de aanvrager worden gevoegd, evenmin als die stukken niet zouden zijn genummerd en op een inventaris zijn opgenomen.

Artikel 4.7.25 VCRO machtigt de Vlaamse Regering om nadere formele en procedurele regelen te bepalen betreffende de opbouw van het beroepschrift en de samenstelling van het beroepsdossier. Anders dan de verwerende en de tussenkomende partijen voorhouden, valt het niet in te zien hoe die bepaling een rechtsgrond zou bieden om de door artikel 4.7.21, §4 VCRO gestelde sanctie van niet-ontvankelijkheid naar artikel 2 van het besluit te transponeren.

Met de ontvangst van het administratief beroepschrift wist de tussenkomende partij als aanvrager op haar beurt dat er tegen haar vergunning beroep was ingesteld en dat er bij dat beroep bijlagen waren gevoegd. Niets kon haar beletten om die stukken bij de verwerende partij in te zien. De niet meegedeelde stukken waar het hier over gaat zijn enerzijds de begeleidende brief bij het beroepschrift en anderzijds de beslissing van het college van burgemeester en schepenen waartegen beroep werd ingesteld. De tussenkomende partij toont geenszins aan dat de begeleidende brief argumenten zou bevatten die niet in het beroepschrift voorkomen, en de beslissing van het college van burgemeester en schepenen had zij als aanvraagster al zelf ontvangen. Bovendien is, zoals onder randnummer 1 verduidelijkt, de gelijktijdige mededeling van het administratief beroepschrift zelf, anders dan de tussenkomende partij voorhoudt, door artikel 4.7.21, §4 VCRO evenmin op straffe van niet-ontvankelijkheid voorgeschreven.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij niet rechtmatig ontvankelijk kunnen verklaren wegens het ontbreken van een bijlage.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Overige middelen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij niet alleen haar administratief beroep onontvankelijk heeft verklaard, maar subsidiair toch geoordeeld heeft dat het door de tussenkomende partij aangevraagde wel in overeenstemming is met de planologische bestemming.

Met deze argumentatie is de verzoekende partij het niet eens en daarom voert zij omwille van redenen van rechtszekerheid en proceseconomie ook twee middelen ten gronde aan tegen de bestreden beslissing.

2.

De tussenkomende partij is het daar niet mee eens:

“ ...

Op basis van hetgeen uiteengezet werd met betrekking tot het eerste middel meent tussenkomende partij dat Uw Raad zal moeten oordelen dat de verwerende partij terecht heeft beslist dat het beroep van verzoekende partij onontvankelijk was.

Het komt dan ook niet meer toe aan Uw Raad om zich in een dergelijk geval nog uit te spreken over de al dan niet gegrondheid van verleende stedenbouwkundige vergunning.

Indien Uw Raad zou besluiten dat het eerste middel toch gegrond zou zijn, quod non, dan meent tussenkomende partij dat het toekomt aan de Deputatie om opnieuw een uitspraak te doen over de ontvankelijkheid en eventuele gegrondheid van het beroep van verzoekende partij.

Tussenkomende partij is dan ook van mening dat Uw Raad zich niet dient uit te spreken over het tweede en het derde middel van het verzoekschrift.

...”

3.

In haar wederantwoordnota voegt de verzoekende partij niets toe aan haar argumentatie.

Beoordeling door de Raad

Zoals bij de bespreking van het belang van de verzoekende partij werd gesteld, is dit belang noodzakelijk beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.

De overige middelen zijn niet ontvankelijk.

VII. Kosten

In zoverre de verwerende partij in haar antwoordnota de Raad kennelijk zonder meer verzoekt om „voor zover de Raad voor Vergunningsbetwistingen toch tot de vernietiging van de bestreden beslissing zou overgaan’ de kosten ten laste van het Vlaamse Gewest te leggen, is de Raad van oordeel dat niet ingezien kan worden hoe het Vlaamse Gewest in de voorliggende aangelegenheid, gelet op artikel 4.8.26, §2, eerste lid VCRO, kan aangemerkt worden als de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
3. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 3 maart 2011, waarbij het administratief beroep van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard.

4. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
5. Er zijn geen kosten, gelet op de vrijstelling voor de betaling van het rolrecht, verleend aan de verzoekende partij op grond van artikel 9, §3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 29 mei 2009 tot regeling van sommige aspecten van de organisatie en werking van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 7 oktober 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Marc BOES,	voorzitter van de achtste kamer,
	met bijstand van
Thibault PARENT,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,	De voorzitter van de achtste kamer,
-------------------------	-------------------------------------

Thibault PARENT

Marc BOES